

[Holm.]

længst havde indført Bogtrykkeropfindelsens store Bogstaver, saafremt denne Opfindelse havde haft nogen Betydning.

For vor Villighed, altsaa ved Indførelsen af Retskrivningsreformen som en nordisk Reform, maatte de andre nordiske Lande selvfølgelig gøre tilsvarende Indrømmelser, og det ligger i denne Henseende forhaabentlig saaledes, at vi har Lov til at antage, at Sverige f. Eks. vil afskaffe Venstre korsel. Men desværre, her tror jeg, at man maa tvivle. I det hele taget er der stærk Tvivl, naar det drejer sig om nordisk Samarbejde. Jeg er dog ikke tilbøjelig til at slutte mig til den Anskuelse, at de nordiske Lande fjerner sig stedse mere og mere fra hinanden. Hvis denne Opfattelse var rigtig, burde vi vist helst erkende det rent ud. Paa Baggrund af Fortiden kan man vel nok have Lov til at tvivle lidt, thi alt for ofte synes det, som om nordisk Samfølelse har manglet, naar vi havde allermost Brug for den. Men maaske bør man dog nok alligevel slaa en Streg over Fortiden, ogsaa den allernærmeste, og gaa i Gang med denne vanskelige, men forjættende Opgave, som det nordiske Samarbejde jo er, men det bør da ske under Devisen: nu eller aldrig.

Carsten Raft: Det er en af dansk Politiks allerældste Traditioner, at Folketingsmændene under Finanslovdebatten taler om deres Kredses Bekymringer og deres Vælgeres Interesser. Jeg tror, at ude i den store Befolkning ser man paa det som noget temmelig komisk og som et Udtryk for, hvor smaa Ting vi befatter os med herinde i Rigsdagen. Men det behøver vi ikke at bryde os om. Det er givet, at det betyder meget for Forbindelsen mellem Rigsdagsmændene og deres Kredse, det giver Kontakt mellem Befolkningen og Embedsmændene, og der er udført mange gode positive Ting gennem en Finanslovdebat.

Jeg vil heller ikke afvige fra Traditionen ved det, jeg siger. Jeg vil nu ikke tale om min Kreds eller om specielle enkelte Forhold, men tale om hele Københavns Omegn og de Hundredtusinder af Mennesker, der bor derude. Jeg vil tale om de urimelige Vilkaar, der bydes dem, fordi Omegnen lovgivningsmæssigt er forkert placeret i Forhold til de andre Dele af Landet, og den permanente administrative Forsømmelse, der sker af Omegnen, fordi Udviklingen gaar for hurtigt derude eller i hvert Fald gaar saa hurtigt, at Administrationen ikke kan følge med. Lad mig nævne et Par Eksempler

paa det, først paa den forkerte Rubricering af Omegnen lovgivningsmæssigt.

Det er uden for enhver Tvivl, at Leveomkostningerne i Omegnen er lige saa store som i København, og regner man Transporten med til Arbejdsstedet, er de sikkert større, men alligevel har Skatteyderne et mindre Forsørgerfradrag og Børnefradrag, til Trods for at disse Fordele skulde være i Overensstemmelse med Leveomkostningerne. Paa samme Maade er det selvfølgelig sværere for de mindrebemidlede Familier at klare sig igennem, men alligevel mister de Retten til at faa Rabatkort paa et tidligere Tidspunkt, altsaa ved en lavere Indtægt, end i København. Ogsaa ved Ejendomsbeskatningen har Omegnen det ringere end København, selv om Prisforholdene er ganske ensartede. Fradraget, den Del af Ejendomsværdien, der er skattefri, er mindre, langt mindre i Omegnen end i København, og det betyder selvfølgelig særlig meget i Omegnen, hvor det lille Selvejerhus er Boligtypen, og hvor Ejendoms-skatterne hviler særlig haardt. Men desuden er der i Omegnen en ren og skær Dobbeltbeskatning. Forholdet er det, at Titusinder af Omegnsbeboere betaler Erhvervsstat til København og kommer efter den københavnske Skatteskala, hvor Amsudgifterne er inkluderet, til at betale Amsudgifter, Sygehus o. s. v. i København, men samtidig betaler de som Grundejere eller maaske som Lejere Amskat til Københavns Amt.

For et Par Aar siden gjorde jeg her i Tinget den daværende Finansminister Kofoed opmærksom paa alle disse Betydeligheder og fik en klar Erkendelse af, at det var Forhold, som maatte tages op til Undersøgelse. Jeg vilde tro, at Tiden var inde. Nu kunde man jo sige, at hvis bare Hovedstadskommissionen faar sin Vilje, vil alle disse Spørgsmaal blive ordnet. Det er nu kun rigtigt i den Forstand, at først da jeg i sin Tid havde rejst hele Omegnsproblemet her paa Rigsdagen, først da Propagandaen begyndte, da de stedlige Grundejerforeninger og Sogneraadsformænd gik ind for Sagen, opdagede Hovedstadskommissionen, at der var et Problem. I det Forslag, der skitseredes for nogle Aar siden, havde man overhovedet ikke tænkt paa det, og det er vel ogsaa et Spørgsmaal, hvornaar Hovedstadskommissionen faar sit Forslag gennemført.

Sagen er til Debat andetsteds, alle Parter har ikke udtalt sig, og jeg agter ikke at rejse nogen Debat her, men saa meget vil jeg sige: det er muligt, at man paa Københavns Raadhus mener, at København er